

ECOUL HANGULUI

ANUL III, NR. 9

Director: LILIANA PÎNTEA

NĂDEJDEA NOASTRĂ EȘTI IISUS

Nădejdea noastră ești Iisus,
În vremuri tulburi, de durere;
Tu zilnic ne trimiți de sus
Har, pace sfântă și putere.

Ce mare-i îndurarea Ta!
Tu ne păzești de orice rele;
Oricâte-n jur s-ar întâmpla,
Ne treci nevătămați prin ele.

Ești locul nostru de-adăpost,
Ești mângâiere și tărie;
Întotdeauna Tu ne-ai fost
Izvor de viață, bucurie.

Mereu Tu ni te dăruiești
Deși n-am meritat vreodată;
Ce iubitor, Iisuse, ești!
Dragostea Ta e minunată.

Cu ce suntem oare mai buni
De ai ales să ne faci bine?
Când vânturi bat, când vin furtuni
Tu ne ascunzi la piept, la Tine.

O, Domnul nostru preaiubit,
Păstrează-ne în a Ta mână;
Rămâi cu noi pân' la sfârșit..
Pân' vom fi-n slavă împreună.

**Cu lacrimi noi îți mulțumim
Pentru viață, sănătate
Și pentru harul ce-l primim;
Slăvit să fii, Stăpân a toate!**

Amin.

Paula Bîlc

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2012
Anul III, numărul 9*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

ARIPI SPRE LUMINĂ

« Dumnezeu e mereu, la un gând depărtare de fiecare dintre noi. Chemându-L, ne va întinde mâna și ne va ajuta, fără să ceară nici un tribut în schimb.

E suficient doar gândul către El. » (Toma de Kempis)

„Străduiește-te, prin tot ceea ce faci în viață, să-L bucuri mereu pe Dumnezeu. Fă-o prin blândețe, smerenie, nerăutate, ascultare, înfrânare, chibzuință, iubire de pace, răbdare, caritate, sinceritate față de semenii care îți arată prietenie, politețe față de toată lumea, ospitalitate nefățarnică, bunăvoință față de oricine, conștiinciozitate în muncă, simplitate în purtări și cuget, curăție în tot ceea ce ții în minte și în inimă. Înțelepțește-ne și întărește-ne, Dumnezeule, ca să trăim după voia Ta! Fiindcă Tu ești Tatăl nostru, iar noi copiii Tăi întru Hristos Iisus, Domnul nostru.”

„Înțelepciunea, bunătatea și atotputernicia lui Dumnezeu se vădesc cel mai bine în faptul că Domnul ne așează pe fiecare dintre noi, într-un loc în care, dacă am vrea, am putea să-l aducem lui Dumnezeu bogate roade de fapte bune, mântuindu-ne pe noi, mântuind și pe alții, precum și prin faptul că Dumnezeu, face din cei mai mari păcătoși, dreptii săi, învrednicindu-i cu harul Său.”

„Cât de neînsemnat este pământul, cu întreaga viață de pe cuprinsul său, față de cer, de veșnica Împărăție a lui Hristos! Și totuși, noi ne lipim de pământ și ne arătăm atât de indiferenți față de mântuirea sufletului, de viața veșnică.”

„Săracii nu te scapă din ochi, te urmăresc zi de zi. Asta înseamnă că și mila lui Dumnezeu se ține după tine neconținut. „Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui” (Matei 5,7). Vrea oare cineva dintre noi să fugă de mila lui Dumnezeu?”

„Consideră-te cel mai neputincios sub raport duhovnicesc, disprețuiește-te din cauza păcatelor pe care le-ai făcut. Așa este drept și smerit. Față de alții, însă, să fii apropiat, respectuos și iubitor, nu le ține socoteala păcatelor; ține seama că și ei sunt făcuți după chipul lui Dumnezeu, deși poartă rănile păcatului.”

(Sfântul Ioan de Kronstadt)

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Revista „Formula AS” a rescris povestea Bibliotecii Hangu

Uneori, atunci când suntem copii, ne dorim ca poveștile care ne desenează visele în culorile curcubeului să nu se mai termine niciodată, am vrea să fim personajele fericite din basmele copilăriei, care deși trec prin momente dificile, sunt mereu învingătoare, iar viața lor continuă dincolo de finalul poveștilor, într-o lume minunată, plină de zâmbete, într-un tărâm în care dorințele devin ușor realitate.

Publicarea „Scrisorii de intenție” în revista „Formula AS”, a însemnat pentru mine începutul celei mai fantastice și mai minunate povești reale pe care o trăiesc, bucurându-mă asemenea copiilor și alături de entuziasmul lor. Noi, am devenit dintr-o dată, personajele celei mai frumoase povești pe care a trăit-o în decursul existenței sale zbuciumate, Biblioteca Hangu, poveste care ne fascinează mereu și mereu, de câte ori primim pachete cu cărți.

Aș vrea să mulțumesc doamnei Director de revistă Sânziana Pop și întregii echipe a redacției publicației „Formula AS” pentru marea șansă pe care a oferit-o Bibliotecii Hangu, care așa cum atât de frumos au scris „a reînviat biblioteca.” Le mulțumesc în primul rând pentru că au considerat scrisoarea noastră demnă de paginile acestei publicații. A fost o onoare și un privilegiu pentru noi, pentru că nu e misiune simplă și nici confortabilă să stai cu mâna întinsă, cu atât mai mult cu cât nu am fost învățată să cerșesc.

Mulțumesc, de asemenea, din suflet și celor care au trimis cărți Bibliotecii Hangu, pentru că nu e nici ușor și nici la îndemâna oricui să facă pachete, să le transporte la Of. PTTR și să mai și plătească cheltuielile poștale.

Vă mulțumesc pentru tot și vă mărturisesc că, atunci când mă rog bunului Dumnezeu pentru mine, mă rog și pentru dumneavoastră, **prietenii bibliotecii Hangu** (**Amza Margareta**, scriitoare – București, înv. **Anderco Gheorghe** – Bihor, **DI. Anghelescu** – București, **Aninoiu Simona** – Craiova, **Arangelovici Renato** – Craiova, **Bordeianu Mariana** – Roman, **Bucur Iulia Beatrice** – București, prof. **Buhociu Octavia** – Botoșani, **Buzilă Mirela** – Iași, **Chivu Gabriela** – Cluj Napoca, **Ciotloș Manuela** – 100 roni – Sighișoara, **Cotârlan Simionuc Costel** – București, **Covalschi Ioana** – Breaza, familia **Dinu Petru Gheorghe și Maria** - Timișoara, **Dragomirescu Simina** – București, **Fundatia ”Noua Europa”** – București, **Grotte Ionel** – București, **Herda Floarea** – București, **Ionescu Victoria** – Argeș, **lordache Ana-Maria** – Argeș, prof. **Levinger Monica** – Israel, **Mateiaș Marian** – Brașov, **Merticaru Mihai** – poet – Piatra Neamț, **Neacșu Aurora** – București, **Petrușa Erika** – București, lector universitar **Profir Doina** (carti donate de **Ella Klein**, **Lidia Alion**, **Victor Andrei Alion**, **Dragos Andrei Obada**, **Ana Obada**, **Doru Obada**, **Irina Petrescu**, **Octavia Petrescu**, **Claudiu Petrescu**, **Mariana Sava**, **Steluta Sava**, **Teodor Sava** - toți din București), prof. **Razi Laura** – Bihor, **Rogin Vasile** – Hangu, **A. Roman** – București, **Sherer Victor** –

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

scriitor,, Râmnicu Vâlcea, ing. **Mihai Tomulescu** – Piatra Neamț) , să vă dea sănătate, un izvor nesecat de bucurii și să vă călăuzească pașii pretutindeni.

Gestul fiecăruia dintre dumneavoastră a demonstrat că există oameni extraordinari, oameni generoși, oameni speciali, pentru care cărțile încă mai reprezintă adevărate comori, iar bibliotecile instituții care merită atenție, din acest motiv vi se cuvin tot respectul și prețuirea mea și a cititorilor acestei biblioteci.

Publicarea scrisorii în revista „Formula AS” a reinventat Biblioteca Hangu. Dumneavoastră și cei care ați trimis colete cu cărți, ați dăruit Bibliotecii Hangu o nouă șansă, motivația de a se implica și mai mult în cea mai frumoasă și mai nobilă misiune, aceea de a oferi bucurii spirituale (pentru că ne bucurăm enorm, pentru fiecare carte pe care o primim și pe care o împrumutăm), dar cel mai important lucru, ați dăruit copiilor speranța, atât de necesară când caracterele prind contur, pentru a-i determina să meargă mai departe, să aprecieze gesturile pornite din suflet, să aibă încredere în ei și în ceea ce fac la bibliotecă, și i-ați învățat că „mâna întinsă care nu spune o poveste, nu primește pomană”, dar și că, visele pot deveni, cu perseverență și pasiune, realitate, că putem deveni curajoși de dragul oamenilor și a viselor în care credem cu adevărat.

Va mulțumesc, din suflet, în numele meu și al cititorilor Bibliotecii Hangu - pentru care revista ”Formula AS” a devenit Zâna Bucuriei, gata oricând sa ne asculte cu răbdare, să ne înțeleagă și să ne îndeplinească dorințele - dumneavoastră și tuturor celor care s-au gândit la noi și care ne-au oferit cea mai fantastică poveste.

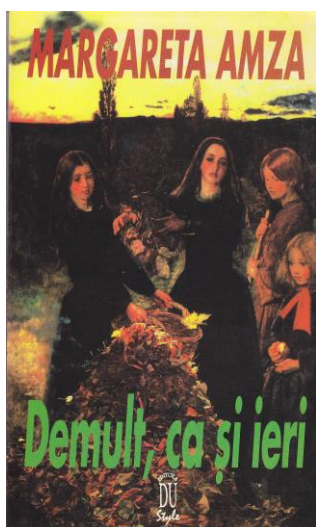
Mai vreau să vă fac o mărturisire: cred că și eu m-am reinventat, din punct de vedere profesional pentru că, prin intermediul dumneavoastră am întâlnit oameni speciali, oameni minunați care m-au ajutat involuntar să uit că aripile mele erau frânte, înainte mult de a zbura, oameni inimoși, cu sufletul așezat pe altarul dorințelor și viselor celorlalți, adevărate modele de generozitate, modestie, dăruire și implicare, dar și fiindcă am înțeles că, pentru a reuși, trebuie să pui suflet și pasiune în ceea ce faci, să fii perseverent și tenace, chiar dacă dezamăgirea îți dă uneori târcoale, chiar dacă ești înfrânt, chiar dacă ai senzația că lupți cu morile de vânt, mai devreme sau mai târziu toate eforturile sunt răsplătite și realizezi atunci că a meritat, că merită și că noi toți, devenim, la un moment dat, rezultatul investiției în ceilalți.

Mulțumesc și Bunului Dumnezeu pentru că Lui, în primul rând, îi datorez fiecare miracol, fiecare bucurie, fiecare împlinire, implicit această imensă realizare scrisă cu litere de aur în istoria Bibliotecii Hangu.

Cu aleasă prețuire, bibliotecar, **Pîntea Liliana**

DEMULT, CA ȘI IERI

Cartea „Demult, ca și ieri” e un răsfăț spiritual, un festin literar, în care cuvintele curg ușor, captivant, uneori lăsând loc unui umor subtil, alteori încătușând emoțiile momentelor demult apuse, și totuși, atât de vii și atât de prezente, în memoria autoarei - un om profund, puternic, cu o copilărie zbuciumată și plină de neprevăzut, care ar fi trebuit să fie liniștită și lipsită de griji, dacă Rety nu ar fi fost adoptată. Trăirile din copilărie au marcat întreaga existență. Toate evenimentele dificile pe care le-a înfruntat au construit un caracter puternic, dar sensibil și altruist. Sunt convinsă că doar un om foarte sensibil poate trăi atât de profund și se poate bucura de tot ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu, în imensa lui bunătate. Nu i-a

fost ușor, copil fiind, să simtă atât de transparent, lipsa afecțiunii și a iubirii părintești, care întregesc personalitatea unui copil și îi oferă încrederea în sine, atât de necesară, încredere în cei din jur, dar și siguranța și certitudinea unei iubiri necondiționate, o garanție a iubirii de mai târziu. Oricare alt copil, într-o situație similară, simțindu-se, într-un fel abandonat de propria-i mamă, ar fi suferit enorm și cred că toată viața sufletul lui ar fi fost sfâșiat de neîncredere și durere. Nu s-a întâmplat deloc așa (deși în paginile cărții se ascund uneori dezamăgirea, alteori frustrarea, uneori suferința unui copil singuratic, dornic de afecțiune și, mai presus de orice de înțelegere) care, deși în sânul familiei, nu se simțea niciodată „acasă” – motiv pentru care a și încercat să-și caute o altă „casă” pentru care a găsit cel mai frumos subterfugiu, cea mai frumoasă modalitate de a se desprinde de realitatea care era dură, lipsită de sentimente și nici pe departe așa cum s-ar fi așteptat fetița Rety: „Povestea”, care reprezenta de fapt o lume imaginară, în care autoarea, copil fiind, dar și adolescentă evada ori de câte ori avea prilejul, s-au realitatea era altfel decât și-ar fi dorit, înconjurându-se de lucruri, de momente și de oameni dragi, pentru a uita de ceea ce se întâmplă, dincolo de ușa care se închidea în urmă, atunci când intra „în poveste”.

E de prisos să afirm că doar un copil foarte inteligent putea să inventeze o lume doar a lui, în care nimeni și nimic nu-l putea răni. Din acest punct de vedere, cartea « Demult, ca și ieri » încărcată de emoții și de trăiri profunde, pe lângă valoarea sa literară, poate constitui, cu ușurință, prin inventarea acestui subterfugiu atât de original, de creativ și de util în același timp – « universul virtual mobilat cu tot ceea ce lipsește în realitatea imediată » - un manual pentru copiii lipsiți de afecțiune, de iubire maternă, *înstrăinați și însingurați, a căror drame se consumă, de cel mai multe ori, trecând din erori în erori, până la eșecul final.*

Universul fantastic al „poveștii” în care se refugiază fetița, a ajutat-o să supraviețuiască, fără să piardă nimic din comoara existentă în sufletul copilului „Rety” și să devină ceea ce este astăzi – un model. Dacă nu ar fi existat acest subterfugiu, de care povestește atât de frumos: „În poveste eram fericită, ușoară ca un fulg, cu ochii plini de vise”, cred că ar fi pierdut, în fiecare confruntare cu mama, sau cu însăși viața, câte o fărâamă de suflet, câte o fărâamă din copilul și din Omul Margareta și ar fi ajuns cu sufletul, pustiu, gol de orice sentimente, sărac și zdrențuit, incapabil să-și aștearnă cu atâta ușurință, amintirile, mai mult sau mai puțin triste, pe hârtie și niciodată n-ar fi reușit să se bucure pe deplin, n-ar fi zâmbit cu tot sufletul și nu s-ar fi amuzat copios, de ghiduşile copilăriei, nu ar fi iubit atât de mult pisicile și nu s-ar fi distrat citind cartea « Familia Roademult ».

Citind, mereu te aștepti să se întâmple câte ceva spectaculos, uimitor și interesant, în viața lui Rety, alături de care poți să trăiești, până la „Poveste”. E atât de mult suflet încorsetat în această carte încât simți fiecare cuvânt vibrând de emoții. « Povestea » rămâne însă lumea fantastică, mirajul unde dorințele devin ușor realitate, unde totul e viu colorat, unde visele prind repede aripi și unde sentimentele plutesc în aer. *Nirvana* oferită copilului Rety, de această lume imaginară, reprezintă esența copilăriei, în jurul căreia se nasc și mor visele, coloana vertebrală a omului de mai târziu.

E imposibil să o citești fără să zâmbești, dacă nu chiar să râzi, de întâmplările descrise cu atâta jovialitate și, e imposibil, să uiți motivele pentru care te-ai amuzat. Amănuntele sunt atât de bine creionate, iar trăirile atât de bine surprinse, încât îți poți imagina cu ușurință tot ceea ce se întâmplă în carte:[...] „Cetty și cu mine ne trăgeam una pe alta într-un cărucior de lemne și cântam cât ne ținea gura: „Zuvelcată pân’la brâu, ducea, ducea, rufe la râu...” . Autoarea, cu o memorie extraordinară, își amintește cu plăcere momentele în care rămânea doar cu Nina (fata din casă), care “nu știa carte și nu putea să-mi citească sau să-mi spună povești, dar îmi recita niște cuvinte copilărești [...]. Mi-aduc aminte cum își lua o figură serioasă și începea să spună : « Lanțurile, Sbranțurile, Veselia, Spurmandia, Pălăria, Na-ți cutia ! »

Mărturisesc că, mi-ar fi plăcut enorm să am o prietenă ca Rety, veselă, plină de energie, cu o imaginație uluitoare, prietenoasă, fără mofturi, gata oricând să îți se alăture. Copiii ca Rety sunt cei care păstrează armonia și echilibrul într-un grup, ei pot fi cei mai speciali și mai toleranți lideri, au întotdeauna idei originale și sunt primii care iau decizii. O prietenă ca Rety se cucerește ușor, dar se păstrează greu pentru că trebuie să-i oferi măcar atât cât a oferit ea.

Alteori, recunosc, cu toată sinceritatea, mi-ar fi plăcut, atunci când Rety simțea atmosfera de acasă apăsătoare și greu de înțeles, să fiu umărul pe care să se poată sprijini, pentru că Rety, spre surprinderea mea, nu plângea niciodată, nici nu cerșea compasiune, dimpotrivă era hotărâtă și foarte sigură pe ea, un copil puternic, cu o personalitate specială care a luat decizia, deși nu-i lipsea nimic din punct de vedere material, să plece definitiv de « acasă » și să-și caute un alt loc unde să-și ducă existența. Rety, de o inteligență demnă de invidiat căuta, în fond, esența existenței ludice, iubirea din sânul familiei, nu avea nevoie de lucruri materiale, pentru că era copilul căruia îi trebuia foarte puțin pentru a fi fericit, nu jucării, nu hăinuțe, nu caiete și creioane colorate, ci o fărâmă de afecțiune, pe care a plecat să o caute singură, departe de « casa » în care își ducea existența. Rety a plecat de acasă cu entuziasmul și iresponsabilitatea caracteristice copiilor, dar numai motivată de faptul că voia să găsească acea « casă » în care să fie înțeleasă, apreciată și, cel mai mult iubită așa cum era ea. Nu era un copil răsfățat, chiar dacă nu-i lipsea nimic, din punct de vedere material. Scriitoare, cu un talent special, ne mărturisește, în cuvinte încărcate de emoțiile izvorâte din amintirile momentelor de intensitate maximă, ne mărturisește : « Eram un copil vioi și iute, dar niciodată nu mi-am obosit părinții cu scene de odrasla răsfățată. De fapt, nici n-am fost, cu toate că nu-mi lipsea nimic. Dar nu asta mă interesa pe mine, care aveam o fire prea modestă, îmi lipsea căldura unui cămin adevărat. »

Scrisă cu o acuratețe și o corectitudine demne de invidiat, cartea poate constitui ușor o frescă a Alexandriei și a Bucureștiului acelor vremuri. Existența lui Rety se desfășoară pe fundalul evenimentelor istorice și a locurilor (cu sacagii, cu urși plimbați prin praful drumului de țigani, cu paparude) de atunci. E de prisos să adaug cultura generală de care dispune autoarea și care își lasă amprenta la fiecare pas.

Aș vrea să vă mărturisesc că, pe scriitoarea Amza Margareta am cunoscut-o prin intermediul revistei “Formula AS”. Ea face parte dintre **prietenii dragi ai Bibliotecii Hangu, care ne-au dăruit cărți**. A rămas o fire jovială, plină de viață, de energie, o persoană pozitivă, cu care ai vrea să vorbești ore în șir. Gestul plin de generozitate față de Biblioteca Hangu demonstrează încă o dată, că este un om inteligent, sensibil, special, profund și foarte generos, pentru care adevăratele valori sunt cele care contează cel mai mult.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Confesiuni

UN FIU AL HANGULUI

Numele meu poartă un stigmat al „obsedantului deceniu”. În actul de identitate se menționează Amariei Modistru, pe când corect ar fi fost Modest. Sunt născut în Buhalnița - Hangu, într-o zi de sărbătoarea Alexiilor, adică 17 martie, în anul 1949. La acea vreme decapitarea inteligenței de către comuniștii importați din lumina răsăritului rusesc era în plină floare la toate nivelurile. Sfatul popular, adică primăria locală, era reprezentat „cu cinste și onor” de oameni ai comunei mai puțin dotați intelectual. Majoritatea lor erau analfabeți. Nu m-am străduit să caut în arhive numele persoanei care mi-a semnat actul de naștere, dar este cert că numele Modistru circula oral la nivelul cetățeanului de rând.

Presupun că „ofițerul stării civile” nici măcar nu avea cunoștință că la data de 18 decembrie calendarul Bisericii ortodoxe române menționează pe Sfinții Sebastian și Modest, cu atât mai mult cu cât, în marea cultură rusă figurează la loc de cinste numele lui Modest Musorski.

Familia mea, Toader și Elena, erau gospodari de cinste în comună, prețuiți și iubiți de toată suflarea, dovadă un imens număr de fini pe care părinții mei i-au cununat sau botezat. După cum știu bine locuitorii comunei, familia Amariei este numeroasă și moștenitorii lor viețuiesc atât în comună cât și prin multe părți din țară. O veche vorbă care a circulat pe vremea copilăriei mele spune că „hanganii s-au întâlnit și în dosul lunii”. Consecințele birocrăției și incompetenței comuniste asupra familiei mele nu aveau să se oprească aici: prin 1957, mama mea a venit într-o zi de toamnă acasă în brațe cu unul din frații mei care fusese internat la spitalul din Hangu, mort ca urmare a unei banale tuse convulsive. Rețin și acum numele unui doctor Naforeanu care i-a semnat certificatul de deces.

Cu bune, cu rele, se apropiau anii mei de școală și pentru că eram nevăzător din naștere, nu aveam nici o șansă să frecventez o școală normală. Una dintre cele mai originale idei pe care le-a avut tatăl meu în acea vreme a fost să mă dea la o mănăstire, unde, de bine de rău, aveam asigurat un trai onorabil. Bunicul meu, Ion Ciucanu (brigadierul” cum îi spuneau localnicii) a umblat pe la raion, adică un organ administrativ între comună și regiune, și a venit acasă cu o decizie a unui for intitulat Direcția Prevederilor Sociale, în care eram trimis la o școală specială pentru nevăzători din Cluj. Așa se face că la 18 septembrie 1959 am coborât dintr-un tren plin de funingine, în istorica urbe de pe valea Someșului, însoțit de vajnicul meu tată, am luat o birjă și am intrat pentru prima dată într-o clădire cu trei etaje, cu o vechime de peste două secole, care găzduia Școala specială de orbi. Aici am rămas timp de 13 ani, până la absolvirea studiilor liceale. Pentru că în tot răul este și un pic de bine, tot datorită decapitării intelectualității de către comuniști, am avut parte de profesori universitari, care „nu mai

Confesiuni

meritau” să ocupe catedrele pentru care au muncit și au fost trimiși la „munca de jos” adică la învățământul preuniversitar. De la ei am deslușit valorile perene ale culturii, și preceptele morale care nu aveau nimic comun cu ideologia comunistă.

Mult curaj și muncă perseverentă mi-au trebuit pentru a mă prezenta în vara anului 1971 la examenul de admitere la facultatea de istorie-filozofie, alături de 15 candidați pe un loc, fiind și singurul nevăzător dintre ei. La 20 iulie cred că am trăit ziua gloriei vieții mele, când am apărut pe lista celor admiși pe locul 16 din 35. Din toamna aceluiași an am profesat la Școala pentru deficienți de vedere din orașul Târgu Frumos, județul Iași, până la pensionare. Printr-un fericit concurs de împrejurări am avut șansa să mă mut la București, unde am frecventat cu deosebire spectacole de teatru de înaltă clasă, și actori de marcă, despre care auzisem doar la radio. Teatrul a fost, încă din copilărie, una din marile mele pasiuni. Într-una din peregrinările mele prin țară, poposind la Sibiu, am avut șansa să schimb câteva cuvinte cu inegalabilul Radu Beligan, ceea ce pentru mine a fost o adevărată sărbătoare. O surpriză (pentru mine istorică) a fost că într-o emisiune radiofonică ocazionată de decernarea premiului de excelență, domnul Beligan și-a amintit de cuvintele mele prilejuite de întâlnirea cu „ilustra mea persoană”, când i-am mărturisit că îl ascult la radio de la vârsta de 5 ani. A doua zi după emisiune, mi-am îngăduit să-i telefonez în semn de prețuire, iar domnia-sa mi-a oferit două CD-uri cuprinzând o serie de conferințe susținute la UNITER. Pentru mine a fost o nouă sărbătoare, iar vocea sa rămâne o perlă în amintirile mele cele mai de preț.

Privind în urmă, mărturisesc că mă simt un om împlinit. Când primesc un telefon sau orice semn de prețuire din partea foștilor mei elevi, simt că nu am făcut umbră pământului în zadar. Noile generații nu știu ce este viața de internat școlar. Printre altele aceasta înseamnă și a doua familie, ba chiar – în destule cazuri – singura familie. În astfel de situații profesorul nu este numai cadru didactic, ci și părinte. Viața nu mi-a dăruit copii naturali, dar munca mi-a oferit șansa de a crește sute de vârstare, începând de la îmbrăcatul și deprinderile de viață curentă și terminând cu sfaturi pentru prima dragoste.

Dacă e adevărat că omul este suma faptelor sale, pentru mine o frumoasă amintire în sufletul celor pe care i-am crescut și educat, este semnul că dacă aș începe viața de la capăt nu aș alege alt drum.

Mi-am iubit meseria și m-am străduit să sădesc în conștiința elevilor mei nu doar cunoștințele cerute de programa școlară, ci și o scară de valori morale care să le fie reazem în lupta cu valurile vieții. Mi-au plăcut versurile lui Coșbuc: „O luptă-i viața; deci, te luptă, Cu dragoste de ea, cu dor!”.

Profesor, Amariei Modest

Hangu - file de istorie

REGIUNEA HANGULUI ÎN CONTEXTUL MARILOR EVENIMENTE
ALE ISTORIEI MODERNE

Epoca modernă este una din cele mai fământate perioade dar și mai bogate în împliniri, din istoria poporului român. Este perioada când s-a format națiunea română, s-a consolidat conștiința națională, când, printr-un șir de revoluții, naționale și sociale, națiunea română și-a realizat statul național și unitatea și-a câștigat și întărit independența, s-a organizat în conformitate cu spiritul epocii moderne, pregătind condițiile pentru înfăptuirea, în 1918, a Unirii celei Mari, când România s-a constituit în hotarele sale firești, naționale.

La fel ca și celelalte teritorii Românești, regiunea Hagului, va cunoaște transformările înnoitoare ale vremii, va participa, mai mult sau mai puțin, la toate marile evenimente ale acestei epoci sau va suferi consecințele acestora.

Hangu în timpul revoluției de la 1821.

Revoluția de la 1821, condusă de Tudor Vladimirescu, deschide epoca modernă. Ea reprezintă, un moment important în luptele pentru libertate și dreptate socială, pentru înlăturarea dominației străine și afirmarea drepturilor naționale ale poporului român. reprezintă „puntea de legătură” între două lumi. Atunci poporul s-a ridicat la luptă pentru dreptate și slobozenie ceea ce implica, în același timp, înlăturarea regimului fanariot, expresia politică a dominației Imperiului Otoman. Deși s-a desfășurat în Țara Românească ea a fost un fenomen românesc,¹ fiind generată de cauze care au fost proprii ambelor Principate, ecoul și consecințele ei fiind la fel de puternice și în Moldova. După cum aprecia, autorul cursului de Istoria modernă a României, de la Universitatea din Iași „dacă sub raportul mișcării de masă ea s-a manifestat doar pe teritoriul Țării Românești, sub cel al pregătirii și al acțiunii politice a cuprins, în mod egal, și Moldova”.²

În timpul evenimentelor de la 1821, marcate de ridicarea la luptă pentru dreptate socială și libertate națională a maselor sub conducerea lui Tudor din Vladimiri, în Țara Românească, și de acțiunile Eteriei, în Moldova, Hangu a fost atras și el în vârtoarea acestor evenimente.

După cum se cunoaște deja, Matei Cantacuzino, proprietarul moșiei Hangului, în timpul războiului ruso-turc din 1787-1792, s-a situat în tabăra boierilor rusofili. În fruntea unei delegații de boieri Moldoveni el a plecat în Rusia purtând tratative cu guvernul Ecaterinei a II-a, împărăteasa Rusiei.³ Compromis în ochii turcilor, el se va refugia în Rusia în anul 1791, împreună cu fii săi. De altfel, tot în acea vreme, în Rusia au plecat și alți Cantacuzini, însă din Țara Românească. Este vorba de Ioan și Nicolae Cantacuzino care tot în acea vreme, au plecat în Rusia și au primit moșii pe malul Bugului, întemeind, acolo, târgul Kantacuzinka.⁴

Fiul lui Matei Cantacuzino, Gheorghe, a intrat în armata Rusă ajungând la gradul de polcovnic (colonel). În momentul intrării armatei eteriste în Moldova (februarie 1921) el a aderat la mișcarea eteristă și a intrat în Moldova odată cu Alexandru Ipsilanti, conducătorul Eteriei, în calitate de general-maior și aghiotant al acestuia.⁵ Este de la sine înțeles că, Gheorghe Cantacuzino, a pus la dispoziția lui Ipsilanti ajutorul și influența sa, pentru ca să-și recruteze armata de 2000 de oameni din Moldova. Alexandru Ipsilanti conta, sau cel puțin așa lăsase să se înțeleagă, pe sprijinul Rusiei, însă, la Congresul Sfintei Alianțe de la Laybach, țarul Rusiei dezavuează și revoluția lui Tudor și mișcarea eteristă.

¹ Platon, Gheorghe, *Istoria modernă a României*, Buc., 1985, p. 31.

² *Ibidem*, p.54.

³ Cihodaru, C., *op.cit.*, p.44.

⁴ Rădulescu, Sorin-Mihael, *Asupra unui nou manuscris cantacuzinesc*, în „Studii și articole de istorie“, LX_-LXI, 1988, p.255.

⁵ Cihodaru, C., *op.cit.*, p.44.

Hangu - file de istorie

Dezavuarea țarului însemna, practic, că turcii au liberat de acțiune în Principatele Române. Știind că nu va rezista în Țara Românească, Alexandru Ipsilanti îl trimite pe Gheorghe Cantacuzino să organizeze o rezistență în Moldova. Acesta, a ajuns la Iași, dă o proclamație prin care chema poporul să se ridice la luptă împotriva turcilor,⁶ proclamație rămasă fără nici un ecou în rândul locuitorilor.

Eteriștii, retrași în Moldova, sunt înfrânți la Secu. Probabil că o parte dintre ei – împreună cu Gheorghe Cantacuzino – s-au refugiat la Palatul Cnezilor. Atitudinea cneazului Gheorghe Cantacuzino, de sprijinire fățișă a Eteriei, de chemare la luptă deschisă împotriva dominației otomane, a atras asupra moșiei sale din munți, represaliile turcilor. Eteriștii care s-au retras în Hangu, au fost măcelăriți de turci, în apropiere de Poiana Largului, lângă satul Moligelu (astăzi dispărut). Altă ceată a lor a fost distrusă, după o scurtă rezistență, la Palatul Cnezilor.⁷

În rândul celor care au luptat împotriva turcilor au fost și țărani din Hangu. Se cunoaște numele lui Cujbă, fost stegar în armata lui Ipsilanti.⁸ Gheorghe Cantacuzino este nevoit să se refugieze, din nou, în Rusia.

Represaliile turcilor au fost aspre. După ce au măcelărit ultimile cete eteriste, au ars Palatul Cnezilor, Schitul Hangului și un alt schit aflat pe Muntele Hangului, deasupra satului Chirițeni de astăzi. Acel schit aveași rol de supraveghere și de strajă pentru Palatul Cnezilor. Se spune că, din locul unde se afla, se vedea perfect la palat și, prin semnale anume convenite, putea fi anunțată primejdia care se apropia. Tot atunci a fost arsă și Biserica din Gura Hangului. Trecerea turcilor prin Hangu, la 1821, este dovedită prin însemnările dintr-un pomelnic, aflat la Academia Republicii Socialiste România, care menționează: „Milostenii pentru acoperirea bisericii și pentru tencuiala ei. Neamul egumenului acestei mănăstiri, Iosif, ieromonah, a dat 1200 lei la al doilea facere a mănăstirii, fiind arsă de turci”.⁹

În anul 1840, când J. A. Vaillant vizitează Schitul Hangului, amintirea despre anul 1821 era încă vie în Hangu. Un călugăr de la Schitul Hangului, îi povestește legenda Serafimei, spunându-i „În vremea revoluției de la 1821 – care a răvășit atâtea averi și a zdrobit atâtea speranțe – a venit o tânără necunoscută, îmbrăcată în negru, nu se știe de pe unde și s-a așezat în aceste locuri periculoase”. După un timp, Serafima, este găsită de un cioban prinsă, cu piciorul, într-o capcană de urși. După ce bea o gură de apă dintr-un pârâu își dădu sufletul. De atunci, acel pârâiaș, se numește Pârâul Serafimii.¹⁰

Revoluția de al 1821 a fost înfrântă de către turci. Represaliile au fost cumplite și, - după cum am văzut, - Hangu nu a fost lăsat deoparte. Deși înfrântă revoluția a avut un rol foarte important. Anul 1821 a însemnat o deșteptare a românilor. În anul următor a fost înlăturat, ca urmare a revoluției, regimul fanariot din Principate. Generația viitoare de revoluționari, va prelua programul revoluției de la 1821 și-l va duce mai departe. Așa cum sublinia Nicolae Bălcescu, revoluția de la 1848, va fi „dezvoltarea progresivă”¹¹ a celei din anul 1821.

Profesor, Gheorghe Drugă

⁶ Cihodaru, C., *op.cit.*, p.46.

⁷ *Ibidem*,45.

⁸ *Ibidem*,45.

⁹ Ungureanu, Gheorghe, *Mănăstirea Pionul sau Schitul Hangu și ruinele Palatului Cnezilor*, în ANUARUL LICEULUI „Petru Rareș“, 1933-1934, p. 122.

¹⁰ Turcu, Constantin, *Un călător francez acum un veac prin Tinutul Neamțului, J.A Vaillant*, în ANUARUL LICEULUI „Petru Rareș“, 1933-1934, p. 45.

¹¹ Platon, Gheorghe, *op.cit.*, p. 55.

AMINTIRI

DURERILE STRĂMUTĂRII

În anul 1956, la cererea autorităților, am fost nevoiți să ne strămutăm de la Poiana Teiului la Sabasa, comuna Borca, pentru a face loc lacului de acumulare Izvorul Muntelui – Bicaz.

În anii următori, rând pe rând, s-au strămutat toți locuitorii din zona unde se preconiza că vor ajunge apele lacului de acumulare și din împrejurimi, de la Bicaz, până la Poiana Teiului și și-au întemeiat alte gospodării la Târgu Neamț, Piatra

Neamț, Galu, Borca, Dumbrava Roșie, etc., iar alții, care n-au vrut să părăsească locurile unde s-au născut și au trăit, și-au construit casele pe coline și pe versanții munților, ca să nu mai fie nevoiți să se mai mute vreodată. Locuința noastră cu tot cu anexe a fost evaluată la peste 72.000 lei, în anul 1955. Cu toate acestea, când a trebuit să primim despăgubirile de la stat a apărut un decret dat de Gh. Gheorghiu Dej, conform căruia s-a sistat plata integrală a evaluărilor, limitându-le la 18.000 lei. Cu această sumă abia am reușit să plătim demolarea și transportul gospodăriei de la Poiana Teiului la Borca.

Cu mare durere în suflete s-au desprins locuitorii din acele zone de locurile unde s-au născut, au prins rădăcini, au copilărit, au devenit adulți și și-au întemeiat familii, și-au construit case și și-au întemeiat gospodării. Cei mai mulți au plecat cu inimile strânse

de durere și vărsând lacrimi amare. Au fost și oameni care au refuzat să-și părăsească locuințele, cu toate eforturile depuse de autorități pentru a-i convinge să plece de bună voie. Își exprimau dorința clară de a muri înecați cu gospodării cu tot, de apele lacului, așa cum, cu peste 5000 de ani în urmă erau

îngropați faraonii în Egipt. Aceștia au fost strămutați forțat, cu ajutorul armatei, iar casele au fost demolate cu buldozerele șantierului de construcție. De atunci au trecut mai bine de 50 de ani. Eu mi-am întemeiat la Borca, în Sabasa o familie frumoasă și reușită, cu urmași de seamă; am construit o casă mare și utilă, cu ajutorul părinților mei și ai părinților soției. Cu toate acestea, adesea, simt în suflet chemarea locurilor natale.

AMINTIRI

Dacă urc pe muntele de lângă sat, până la Groapa lui Geamănu sau pe dealul Buba, de acolo am o priveliște generală asupra celui care a fost cândva satul copilăriei și adolescenței mele. Se vede încă temelii casei părintești și a anexelor, atunci când apa nu trece de Gura Bistricioarei și nu inundă fosta așezare. Alături de temelii locuinței noastre se înalță cu semeție Piatra Teiului care se vede și atunci când apele lacului ajung la cote maxime. Mi-aduc aminte că îmi povestea mama istoria acestei pietre. Aceste meleaguri au fost întotdeauna locuite de oameni, cu temeinică dragoste de Dumnezeu, de biserica Lui, de țară și de neam. Diavolul nu-i putea suferi pentru că nu-i slujeau lui, de aceea s-a gândit să facă ceva să-i piardă de pe fața pământului. S-a tot gândit, până când într-o noapte a rupt din

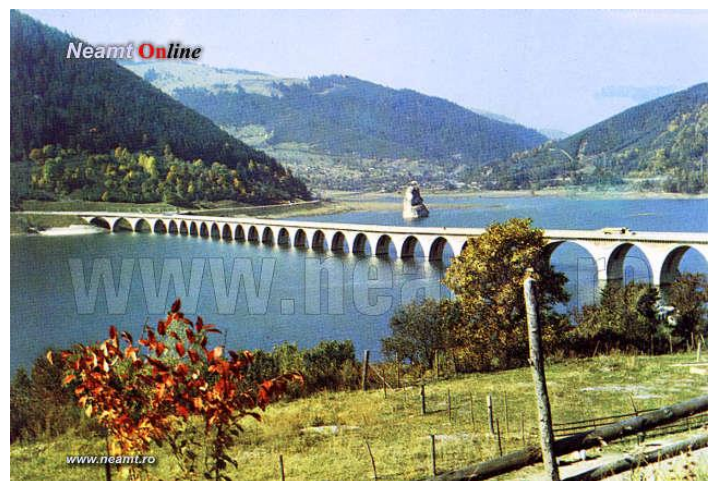

coastele muntelui Ceahlău o stâncă uriașă, ca să o așeze între doi munți care erau mai aproape unul de celălalt, astfel încât să se formeze un lac, care să inunde și să înece toți locuitorii acestui ținut. A luat stânca în spinare și se grăbea să ajungă acolo unde trebuia așezată, numai că s-au auzit cântând cocoșii, iar Sarsailă și-a pierdut puterile, scăpând bolovanul uriaș din spinare. Stânca a căzut de la înălțime și s-a înfipt cu putere în pământ și acolo a rămas până astăzi. Creștinii acelor locuri s-au bucurat și au început să creadă și mai mult în Dumnezeu, să-l mulțumească și să-i ridice cântări și rugăciuni de slavă.

Printre alte temelii se zăresc și temelii școlii unde am învățat șase clase primare cu domnul învățător Ion Ciucanu, cu doamna Filofteia Galinescu Balan – preoteasa, cu domnul Constantin Vasiliu – Directorul școlii și cu doamna Lucreția Vasiliu, care au fost învățătorii mei. Vreau să menționez că domnul Constantin Vasiliu avea două fete frumoase, Stela și Angelica, de vârsta mea, pe care noi, băieții, le admiram cu sfîntenie și le divinizam ca pe două ființe venite din lumea îngerilor. Părintele Balan avea și el o fată frumoasă, brunețică, mult mai mică decât noi, care semăna puțin cu mine și cu care m-am împrietenit mai târziu și am rămas prieteni, consăteni și foști vecini.

Aș vrea să povestesc o întâmplare de pe vremea când eram în clasa I, o întâmplare care i-a uluit pe domnul Ciucanu – învățătorul meu și pe ceilalți învățători.

Pe la jumătatea anului școlar, după ce parcursesem Abecedarul, domnul

AMINTIRI

Ciucanu a adus pe catedră un braț de cărți, din care ne-a dat fiecăruia câte una. Era partea a doua a Abecedarului care urma să fie studiată în a doua jumătate a anului școlar. Eu m-am bucurat mult la primirea cărții care avea multe poze colorate și povestiri scurte. De-abia am așteptat să ajung acasă ca să mă apuc de citit cartea, care mi-a plăcut atât de mult, încât nu am mai lăsat-o din mână până nu am citit-o în întregime. Eu citeam deja ziarul „Universul” înainte de a merge la școală. Aveam doar câțiva ani când am învățat literele, apoi să citesc texte mai ușoare, aveam și o Biblie ilustrată scrisă pentru copii.

A doua zi am mers la școală, am luat cartea cu mine, iar de îndată ce a intrat domnul învățător la catedră, eu am luat cartea, am mers la catedră și am pus-o în fața domnului învățător.

- De ce ai adus cartea înapoi? m-a întrebat.
- Am citit-o în întregime și vă rog să-mi dați următoarea carte! Am răspuns eu, cu inocență.

Domnul învățător a rămas uluit, mi-a dat cartea înapoi și a povestit tuturor colegilor haioasa întâmplare.

După 19 ani, soția mea, Mioara, era învățătoare la Școala Poiana Teiului, iar domnul Ion Ciucanu era directorul școlii. Și-a amintit de întâmplarea pomenită mai sus și i-a povestit-o și ei, menționând că a fost un eveniment unic în cariera sa didactică.

Tot de acolo de sus se vede și temelia bisericii „Sfântul Neculai” unde slujea părintele Balan, temeliile clopotniței, a casei parohiale și a celorlalte anexe gospodărești, inundate când și când de ape.

Dacă închid ochii, deodată, apare satul meu cu toate casele, cu toți oamenii și copacii și grădinile, așa cum erau înainte de strămutare. Ce comoară prețioasă este această memorie vizuală, pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Slavă Lui!

Tot cu ochii minții văd un școlar mic, slab și desculț, brunetel și cu o pălărie rotundă ca un cuib de pasăre, cu ochii verzui și cu o cămașă de cânepă, lungă până sub genunchi, încins cu o sfoară peste mijloc, purtând în spate o trăistuță în care avea placa de scris și Abecedarul, îndreptându-se grăbit spre școală. Pe atunci, în timpul verii, toți copiii umblau desculți pentru că nu aveam bani de încălțăminte. Dar și unii apostoli umblau desculți. Până toamna, pielea se îngroșa ca pingelele și nu mai intra în

AMINTIRI

ea nici un spin, nici o pietricică. Când intra în curtea școlii, doi copii îl țineau din spate, iar alții se strângeau în jurul lui și-l trăgeau de cămașă. El țipa și plângea, pentru că nu-i plăcea să fie agresat. Acest școlar era feciorul Anicăi și al lui Pantelimon Doroftei – Mihăiță. Așadar, acest școlar mic, lipsit de apărare și desculț, eram eu. E minunat să te poți întoarce în timp, cu ochii minții și să revezi anumite episoade din viață ca și cum ele s-ar fi petrecut curând, nu acum câteva zeci de ani.

Mă văd apoi cocoțat prin cireși, prin vișini și prin alți copaci, de îndată ce cădeau florile și începeau să se formeze fructele. Începeam să le mănânc împreună cu alți copii, de crude, iar când ajungeau să se coacă, rămâneau doar cele pe care noi nu le puteam culege. Mâncam fructe crude până când ni se strepezeau dinții și nu mai puteam mânca altă mâncare, de durere.

Încă din clasele primare, deși eram doar un copil, am ajuns un mare paracliser la biserica „Sf. Neculai”. Am învățat să bat toaca în clopotniță și să trag cele două clopote simultan, care aveau frecvențe diferite și nu erau ușor de mânăuit, adică nu puteai să faci această operație fără o pricepere deosebită.

Mă văd iarna, ieșind noaptea din casă, îndată după miezul nopții și îndreptându-mă către biserică. Mergeam mai întâi acasă la părintele Balan, luam cheile bisericii dintr-un cui de la bucătărie sau mi le aducea preoteasa cea bătrână – Ana Iosifescu – născută la Hangu. Descuiam repede biserica unde urma să fac foc în sobe. Intram în biserică unde era întuneric absolut, dar cu toate acestea mergeam direct la iconostas și puneam fără greș, mâna pe cutia cu chibrituri, aprindeam mai întâi o lumânare la iconostas și una la Maica Domnului. Din icoane Iisus și Maica Sa mă priveau cu căldură și dragoste ocrotitoare, ca doi părinți. Niciodată nu mi-a fost frică să intru noaptea în biserică, așa cum încercau unii să mă sperie. Îndată după aceea focul era ațâțat cu mare atenție și îndemânare, pentru ca sobele să se încălzească până la ziuă când soseau credincioșii la slujbă. Puneam apoi untdelemn în candelă și le aprindeam, ca să se vadă în biserică mai bine. Spre ziuă mergeam în clopotniță ca să bat toaca și să trag clopotele în „trei soroace” (intervale de timp), ca să chem astfel, pe credincioși, la slujba religioasă.

De aici și din familie am prins dragoste de Dumnezeu și de biserică Lui, iar ulterior am plecat la seminar, unde am reușit primul la concurs, cu media 10, în anul 1942, spre bucuria tatei, a colegilor și prietenilor din sat, a părintelui Balan și a fiicei sale, Cecilia.

Mama nu era de acord cu tata ca eu să merg la școli înalte. Mereu zicea că are un singur fecior și nu-l lasă să plece de acasă, cel mai bine era, pentru ea, ca el să rămână în casa părintească, să se însoare, să-i facă nepoți, dar să nu se îndepărteze prea mult de fusta ei.

AMINTIRI

Din păcate nu am reușit să termin seminarul, căci atunci când eram în clasa a VI-a, comuniștii au desființat toate seminarele din țară și a început prigoana contra credinței noastre creștin ortodoxe și contra slujitorilor ei, dintre care unii preoți și unii seminariști au fost arestați pentru că nu au fost de acord cu bolșevizarea țării, cu otrăvirea sufletelor credincioșilor, cu învățăturile ateiste. Printre cei arestați am fost și eu și o parte dintre colegii mei de seminar. După ani de detenție, am fost eliberați, toți numai piele și oase, elevul Grigore Nedelcu s-a îmbolnăvit grav în închisoare și din lipsa asistenței medicale a murit după gratii. Dumnezeu să-l ierte și să-i primească sufletul în împărăția Sa.

împărăția Sa.

Tatăl meu, după ce s-a strămutat, odată cu mine, povestea mereu despre întâmplările și locurile unde s-a născut și a copilărit. Când a fost pe patul morții, nostalgia după locurile natale era așa de puternică, încât nu mai realiza că este strămutat, el gândea și vorbea de parcă ar fi fost în satul natal.

Nostalgia după oamenii și locurile și chiar și după copacii din satul natal, este exprimată exemplar în poemele cărții „Pomul din curte” a lui Mihai Niculiță, poet originar din Sabasa, dar strămutat la Piatra Neamț: „Toți m-au uitat”: „Plutește-un mister peste tot ce-am lăsat/ Peste lucrurile la care am încetat să mai țin/

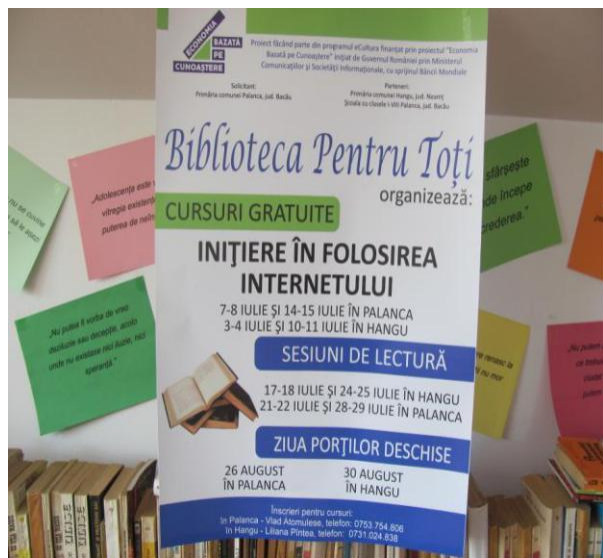
Peste satul din care m-am exilat/ Și unde nu pot nicicând să revin.” Pe mine această carte m-a impresionat profund, răscolind toate cotloanele cu amintiri, din suflet. Reproduc cuvintele exprimate de mine când mi-a dăruit cartea: „Pomul din curte”. „Mulțumesc pentru copac!” Frumusețea imaginilor și sentimentelor agățate în „crengile copacului”, acompaniate de rime solide și ritm elegant, aduc o încântare sublimă în inimile cititorului.

Bijuteriile cărții – poeziile – s-au conjugat cu vibrațiile sufletului meu care oscilează pe aceeași lungime de undă cu al tău și care tânjește, ca și al tău, după anii tinereții, care au apus în veșnicie și după satul natal părăsit.

Profesor, Mihai Doroftei, Borca

Parteneriatele - ferestre deschise spre viitor

Fereastra spre viitor a fost deschisă de această dată de Guvernul României prin Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu sprijinul Băncii Mondiale, prin Programul **eCultură** inițiat în cadrul proiectului strategic „Economia Bazată pe Cunoaștere”, iar șansa este oferită **bibliotecilor publice din comunitățile EBC**.

Primăria Palanca - în parteneriat cu Primăria Hangu și cu Școala cu clasele I-VIII Palanca - a inițiat și a obținut finanțare pentru **proiectul „Biblioteca pentru toți”** - proiect care are următoarele obiective : inițierea unui grup de 20-40 adulți din fiecare comună în comunicarea pe Internet, promovarea lecturii ca formă de informare și socializare, schimbul de experiență între cele două comunități partenere, Palanca și Hangu și

promovarea imaginii celor două localități în mediul virtual și în presa scrisă.

Bugetul proiectului (16.480) va asigura plata formatorului care va susține cursurile, organizarea celor două evenimente comune din Palanca și din Hangu și achiziționarea a câte unui eReader de cărți electronice pentru cele trei biblioteci implicate: bibliotecile publice din Palanca și din Hangu și Centrul de Documentare și Informare, “Ionel Teodoreanu”, al școlii din Palanca.

Sesiunile de instruire IT și sesiunile de lectură, propuse în cadrul *proiectului, pentru localitatea Hangu*, se organizează la **Biblioteca Comunală Hangu**, unde participanții au la dispoziție patru calculatoare conectate la Internet, un video proiector și fondul de carte al bibliotecii îmbogățit în acest an cu 5000 de volume noi, oferite de Fundația „Mereu Aproape”.

Proiectul „Biblioteca pentru toți” își propune să vină în sprijinul persoanelor defavorizate, care se vor familiariza și cu noile servicii pe care bibliotecile publice le pun gratuit la dispoziția tuturor membrilor comunității pentru diminuarea inegalității de șanse.

Redacția

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Bun venit, vară!

Bun venit la noi, vară! Tu ești cea mai strălucitoare fiică a bătrânului an. Natura toată e plină de culoare. Peste tot locul flori parfumate își împrăștie, jucându-se cu fluturii cu aripi de mătase, miresmele.

Soarele își trimite cu dărnicie, razele spre pământul de catifea verde cu mii de steluțe colorate. Cerul înalt este senin și albastru ca o floare de nu-mă-uita.

Copacii sunt îmbrăcați în straie verzi, iar prin iarba moale și crudă, gândăcei și furnicuțe se dau de-a berbeleacul.

Copiii așteaptă cu nerăbdare vacanța mare și se bucură nespus de acest anotimp.

Marian Bontaș, clasa a III-a, învățătoare Manolache Steluța

